

Panaceul

Blacks

Când visul își reface energia
sorbînd din al dorințelor izvor,
Lăsați-l să-și înece alergia
la ziua tolanită în pridvor.

Nu puneți piedici mersului buiestru,
zăbala să n-o strângeți în delir!
Nu puneți pe dorințe un sechestrul
ce nu acceptă-al zilei coviltir!

Lăsați-le să zburde nebunatic,
Iar Pegașii să urce spre Morfeu,
Să îi predea destinul meu tanatic,
contaminat de-al lumii minereu!

Căci doar în visuri lumea se transformă,
iar timpul se îndreaptă spre trecut,
Anacolutul fără nicio noimă
să nu mai ia prezentului tribut.

Acolo, undeva, în așteptare
voi reprimi al vieții bisturiu
ca să tratez de neagra delăsare
o lume prea bogată în pustiu.

Voi opera cu propria gândire!
Voi exciza tot ce e canceros!
Și, pas cu pas, o nouă izvodire
voi implanta prezentului hidos!

Îl el voi regăsi a mea comoară:
Părinți, iubiri și clipe din trecut
pe care le-am pierdut odinioară
fără să știu ce multe am avut.

E prea frumoasa lumea construită
în al meu vis, ori chiar în visul tău
Nu ne treziți din lumea plăsmuită,
Doar visul ne-a rămas drept panaceu.